

Talviristeilyn antia: Näin korvattiin sodan aiheuttamat alue- luovutukset ja menetykset

Silja Galaxy kynti merta rauhallisesti, tyynessä säässä ehdittiin ihailla maisemiakin.

Johannes-Seuran suosittu talviristeily aloitettiin vakavissa merkeissä. Pitkäaikainen risteily-emäntämme Raija Kärpijoki oli tälläkin kertaa ottanut ilmoittautumisia vastaan ja valmistautunut tulemaan mukaan. Toisin kävi: Raija menehtyi pari viikkoa ennen risteilyä. Hänen muistokseen pidettiin hiljainen hetki. Raijan veljentytär Sari Auvainen jatkaa risteilyn järjestäjänä, ja toisena vastuussa on Pekka Teräväinen.

Pääaiheena risteilyllä oli kansantalo-ustieteen professori **Paavo Okon** esitys ”Alueluovutusten takia menetetyt omaisuuden ja sotavahinkojen korvaamisesta”. Okko kertoi syntyneensä Viipurin läänin Lemillä. NL:lle maksettuja sota-korvauksia on käsitelty paljonkin julkisuudessa, mutta tutkimusta sodan aiheuttamien menetysten korvaamisesta tarvitaan.

Okon mukaan korvausjärjestelmä perustui useaan lakiin. Näitä olivat sotatilalaki, palovakuutuslaki, korvauslait 1940 ja 1945, omaisuudenluovutusvero, pika-asutuslaki ja maanhankintalaki.

Alueluovutusten myötä syntyi kaksi korvausperustetta: 1) alueluovutusten takia menetetty omaisuus ja 2) kanta-Suomessa tapahtuneet sotavahingot. Jo vuoden 1940 lain yhteydessä säädettiin myös omaisuudenluovutusvero, jonka oli määrä olla korvausten pääasiallinen rahoituslähde. Pika-asutuslaki ja maanhankintalaki olivat osa korvausstrategiaa.

Talvisodan jälkeinen tilanne

Korvauksia menetetyistä omaisuudesta annettiin obligaatioina ja osuustodistuksina. Asutustila kuittasi osan korvauksista.

Vuoden 1940 lain mukaan ”korvauksiin käytetään se määrä, mikä omaisuudenluovutusverolain mukaan toimitettavassa verotuksessa pannaan maksuun, ja lisäksi kolme miljardia markkaa (900 milj. €), joista valtio vastaa”. Henkilökohtaista omaisuutta, kuten rahaa, arvopapereita, koruja, taideteoksia ja kirjoja ei korvattu. Vaatteita ja henkilökohtaista irtaimistoa korvattiin aikuiselle siltä osin kuin niiden arvo ylitti 8000 mk ja alle 16-vuotiaalle arvon ylittäessä 1000 mk. Vuoden 1945 laissa summat olivat 7000 mk ja 3000 mk.

Kukkolanmäen kohdalla rajalinjaa ei vedetty suoraan vaan kiemurrella, että saatiin tupa ja rihi samalle puolelle rajaa, kertoi Okko.

Omaisuutta korvattiin ”täysimääräisesti” 320 000 markkaan (80 500 €) asti. Ylimenevältä osalta esim. 1 miljoonan markan arvoisen omaisuuden korvaus oli 74 % ja 5 miljoonan arvoisen omaisuuden korvaus noin 40 %. Omaisuuden kasvaessa korvaus läheni 10 %:n tasoa.

Asetuttaessa asumaan kanta-Suomeen saatua korvausta voitiin käyttää maanhankintalain mukaisen kaupan maksuna. Asutustila siis kuittasi osan korvauksista. Korvauksesta vähennettiin progressiivinen omaisuudenluovutusvero. Yksityishenkilölle tai kuolinpesälle myönnettiin korvausta enintään 2 miljoonaa markkaa (503 600 €).

Omaisuudenluovutusvero oli progressiivinen asteikolla 2,5 – 20 prosenttia. Rajana oli vuonna 1940 yli 40 000 markan brutto-omaisuus ja 1945 yli 80 000 mk. Jos yhtiön verotettava omaisuus oli 10 miljoonaa markkaa (1,3 milj. mk vuonna 1945) tai sitä isompi, vero oli 20

prosenttia. Se maksettiin vuoden 1945 lain mukaan omilla osakkeilla. Myös korvauksen saajat maksoivat omaisuudenluovutusveroa.

Menetetyt omaisuuden korvaukset olivat ensimmäisen korvauslain mukaan sidoksissa tämän veron kertymään, toisessa laissa tätä sidosta korvausmääriin ei enää ollut.

Jatkosodan jälkeinen tilanne 1945

Toinen korvauslaki vuodelta 1945 koski vain luovutettuja (ja vuokrattuja) alueita. Samalla tuli mukaan omaisuudenluovutusveroon kytketty korvausosakkeiden hallintoyhteisö ja sen osuustodistukset korvauksen osana.

Hallintoyhteisöä verotettiin. Valtiolle suunnattiin 20 %:n ilmaisanti, mutta sillä ei kuitenkaan ollut äänioikeutta. Vuodesta 1947 lähtien yhtiöt saivat lunastaa osakkeita takaisin valtiolta.

Vuonna 1948 valtiolle myönnettiin äänioikeus. Näistä osakkeista tuli valtion korvausten rahoituslähde.

Korvausta myönnettiin kolmella eritavalla: käteisenä 20 000 mk (2 500 €), korvausosakkeiden hallintoyhteisön osuustodistuksina ja valtion ”kultareunaisina” obligaatioina (10 vuotta, korko 4 %, sidottu tukkuhintaindeksiin).

Korvausten arvon vertailu ja kattavuus

Korvausten suhteellinen määrä riippuu rahan ostovoimasta ja siitä, mikä työ-määrä ko. rahan ansaitsemiseen tarvitaan tai mikä osuus se on tuotannosta. Esim. 50 000 markan (luutnantin vuosipalkan) ostovoima oli 10 000 mk vuonna 1942, teollisuustyöntekijän 25 000 mk.

Siirtolaisten saama summa 33,4 miljardia markkaa sisälsi myös maanhankintalain mukaiset korvaukset. Saajia oli 14 600. Haetusta summasta myönnettiin 40 %. On väitetty, että todellinen korvaus oli noin 20 % menetyksen todellisesta arvosta. Vuoden 1946 rahanarvokertoimella korvauksen suuruudeksi saadaan nykyrahaksi muutettuna 2,7 miljardia euroa eli 15 % vuoden 1946 bruttokansantuotteesta (11 % vuoden 1947 BKT:stä).

Okko mainitsi **Sakari Heikkisen** vertailun Neuvostoliiton saamiin sotakorvauksiin; ne veivät noin 7 prosenttia BKT:stä vuosina 1946 ja 1947. Kahdeksan vuoden aikana keskimääräinen prosenttiluku oli 4, yhteensä siis noin 30 % sen ajan keskimääräisestä BKT:stä. Stalinille maksettiin siis kaksi kertaa enemmän kuin karjalaisille!

Päätelmiä

Professori Okon mukaan sotien aiheuttamista menetyksistä saatu korvaus oli niukka, mutta valtiontalous olisi tuskin kestänyt sen enempää. Nopea inflaatiokin söi osan korvauksista, ja valtion taakka keveni tältä osin. Parhaiten arvonsa säilyttivät ns. kultareunaiset obligaatiot, ja saatu reaaliomaisuus oli suoja inflaatiota vastaan. Suomalaiset selvisivät sodasta yhteisin uhrauksin; omaisuudenluovutusveron ja maanhankintalain pakkotoimien takia muutkin kuin siirtolaiset kantoivat taakkaa. Kaikille järjestettiin mahdollisuus jatkaa elämäänsä. Kansalle jäi positiivinen muistijälki, kun sotakorvauksista ja siirtolaisten asuttamisesta selvittiin: ”Me pystyimme tähän.”

– Kaija Sipilä –

Karjalaisten laulu kajahti yhteisvoimin.

TÄSSÄ LEHDESSÄ:

Suku meren äärellä
s. 4

Katsottavaa Viipurissa
s. 5-6

Käsillä tekemisen taitoa
s. 7

Ohjeita maksuihin
s. 8

Päätoimittajan kynästä

Johannekselaisen päätoimittaja **Hannu Rastas**

Johannes tutuksi

Nyt maaliskuussa viikkoa ennen pääsiäistä on oivallinen mahdollisuus palauttaa muistoihin entinen Johannes. Seuran kotiseututoimikunta järjestää kuvallisen kotiseutuillan. Se sopii muistikuviksi siellä syntyneille sekä avuksi nuoremman polven perehdyttämiseen, koska kuva kertoo tehokkaasti entisestä ajasta ja asioista. Sitä kautta saa yleistä tietoa, mutta tietoa myös Johanneksen erityispiirteistä. Sijainniltaan Johannes on ollut maan ja meren maisemaa – avomeren äärellä tiheää saaristoverkostoa, rannikkokytlien ketjua, maaseutukytlien peltoja ja metsiä sekä jokiuoman vesiä koskineen. Elämän erilaiset puitteet ovat muokanneet elinkeinoja ja sukujen perinteitä. Oma vaikutuksensa on Viipurin läheisyydellä ja vilkkaalla satamatoiminnalla. Kaikkea tätä tulee vastaan, kun Johannekseen tutustutaan.

Kotiseutuiltojen sarja kokosi reilut kymmenen vuotta sitten parhaimmillaan satapäisen osallistujajoukon. Silloinkin kotiseututoimikunta oli avainasemassa – Johanneksen kylät tai koulupiirit esiteltiin yksitellen ja yleisöltä saatiin lisätietoa kuvien ohien. Nyt seuran kuva-arkisto on edelleen vankistunut ja on hyvä hetki perehtyä poimintoihin kokoelmasta.

Kotiseutuillan puitteet ovat parhaat mahdolliset, koska pääsemme samalla tutustumaan juuri valmistuneeseen Kaarina-taloon. Tiloissa toimii uusittuna kirjasto ja useita kaupungin toimintoja on siirtynyt yhteisen katon alle. Tällaiset kotiseutuillan tyyppiset kansalaistapahtumat on otettu huomioon, kun taloa on suunniteltu. Kaupunkia voimme parhaiten onnitella uusista tiloista käyttämällä niitä ja tuomalla uusia elementtejä toimintaamme. Kotiseutuillan lähemmät tiedot löytyvät takasivun ilmoituksesta.

Merelliset muistamiset

Kirjoituskilpamme sato viime syksyltä on puntaroitu lehtitoimikunnassa. Meriteema osoitti kyllä merkityksensä, vaikka saatujen aineistojen määrä ei noussut kovin suureksi. Aineiston eri piirteitä on kuvattu jo lehden viime numerossa. Kirjapalkitsemisen kohteiksi olemme valinneet Arto Kesäläisen ja Seija Kaitin. Arton merellinen sukutarina kytkeytyy vahvasti kuva-albumien antiin ja pääsemme kuvien kautta sukupolvien mittaiselle aikamatkalle valtameriltä Aurajoen ja Airston rannoille. Seija Kaitin pääantina on runomuotoinen tunnelman rakentaminen – meri on kokemisen kohteena. Arton teemasivu on tässä lehdessä ja muuhun meriaineistoon tutustumista jatketaan tulevissa numeroissa. Kiitokset kaikille aiheesta kirjoittaneille.

Hyvää Pääsiäisaikaa kaikille lukijoillemme!

Johannekselainen

JOHANNEXSELAISEN PERINTEEN VAALIJA ♦ 69. VUOSIKERTA

Aineiston toimittaminen

Aineiston toimittamiseen on käytettävissä useita eri vaihtoehtoja. Mieluiten otamme vastaan valmiiksi sähköiseen muotoon tehtyä aineistoa eli sähköpostilla toimitettua, mutta kaikki perinteiset menettelytavat ovat edelleen myös käytössä.

Sähköpostilla aineiston voi lähettää osoitteeseen hannu.rastas@dlc.fi tai johannekseura@elisanet.fi. Muussa muodossa olevat aineistot Johannes-Seuran toimistoon Kaarinan Piikkiössä, osoite: **Johannekselainen**, Toimitus, Myllytie 1, 21500 PIIKKIÖ.

Pyydämme toimittamaan aineiston seuraavasti:

Maaliskuun numeroon aineisto viimeistään 28.3. (painopv 11.4.).

Lehti lähtee jakeluun suoraan kirjapainosta. Jos aineiston toimittamisesta on kysyttävää tai ilmenee häiriöitä jakeluaikataulussa, ottakaa yhteyttä lehtitoimikunnan jäseniin.

– Lehtitoimikunta –

Kuolleita

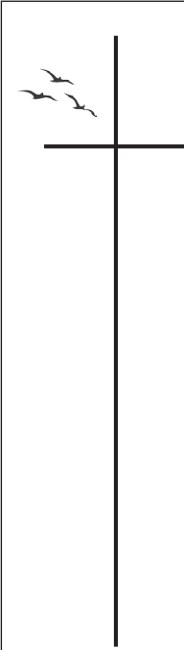
Taimi Annikki Sirkkiä o.s. **Sairanen** kuoli 29.12.2017 Liedossa. Hän oli syntynyt 15.12.1930 Johanneksessa. Kaivaten muistavat lapset ja lastenlapset perheineen sekä muut sukulaiset ja ystävät. Siunaus toimitettu.

Raija Irene Kärpijoki o.s. **Hölttä** kuoli 16.1.2018 Liedossa. Hän oli syntynyt 2.3.1939 Jääskessä. Kaivaten muistavat Pekka ja Maritta, Pertti ja Auli, Kirsi ja Gun, Noora ja Veli Heikki, Tero ja Essi, Jukka-Pekka, Elna sekä muut sukulaiset ja ystävät. Siunattu Liedon kirkossa 24.2.2018.

Eino Antero Pyökäri kuoli 22.1.2018 Tyks:ssa. Hän oli syntynyt 23.9.1932 Revonsaaressa. Kaivaten muistavat Ilmi, Susanna, Katariina, Marko, Eetu ja Lauri sekä muut sukulaiset ja ystävät. Siunaus toimitettu.

Inkeri Ilona Kyrölä o.s. **Kaijanen** kuoli 23.1.2018 Kaarinassa. Hän oli syntynyt 30.7.1926 Johanneksessa. Kaipauksella muistavat sisarukset perheineen, sisarusten lapset perheineen sekä muut omaiset ja ystävät. Siunattu läheisten läsnä ollessa.

Sylvi Aino Katarina Väntsi o.s. **Heinonen**, s. 10.5.1922 Yli-Iissä, Pohjois-Pohjanmaalla, k. 2.2.2018 Rengossa. Hänen puolisonsa oli Eino Väntsi, joka oli syntynyt Johanneksen Kaijalassa. Sylviä jäivät kaipaamaan lapset perheineen sekä muut sukulaiset ja ystävät. Siunaus toimitettu läheisten läsnä ollessa 3.3.2018 Rengossa.

Rakkaamme

Kauko Juhani Kiskonen

s. 11.1.1921 Johannes
k. 9.1.2018 Joutsa

Kaipauksella muistaen
**Ilona
Matti
Marja, Kari, Katariina ja Johannes
Markku**
Muut sukulaiset ja ystävät

Kertokaa Karjalan liitävät linnut
kumpuni kukille kuiskaus tää;
vaikka polkuni kauaksi kotoa kulki
Karjalan sineen sieluni jää.

Siunaus toimitettu Joutsan kirkossa 3.2. omaisten
läsnä ollessa. Kiitos osanotosta.

Syntyneitä

18.11.2017 **Viljo Armas Tapani Kumpunen**. Viljon vanhemmat Essi o.s. Loikas ja Jarno Kumpunen Nousiaisista, äijä Mika Loikas ja isoisovanhemmat Martta o.s. Haltia ja Kauko Loikas. Kuva: Anna Karoliina Photography

Kevättä ilmassa

Kevät tulee ja valo lisääntyy. Raamattu kehottaa: ”Vaeltakaa valon lapsina.” Olemme siinä mielessä valon lapsia, että rakastamme luonnossa esiintyvää valoa. Ilahdumme kevään saapuessa, valon lisääntyessä. Mutta yhtä luonnollista ei ole se, että kulkisimme valossa uskon asioissa. Ihminen luotiin valon lapseksi, sillä hänet luotiin Jumalan kuvaksi. Mutta syntiinlankeemus teki meistä pimeyden lapsia. Me pääsemme tuosta pimeyden tilasta vain niin, että Jumala meidät vapauttaa ja pelastaa.

Apostoli Pietari kirjoittaa, että Jumala ”on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa”. Niin helposti synti meitä kiehtoo ja kietoo, mutta meille on annettu myös toinen mahdollisuus, sillä Jeesus lupaa: ”Minä olen maailman valkeus; joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus.” Miten on, tahdommeko lopettaa itsemme puolustelemisen ja seurata Häntä, antaen Jumalan armon puhdistaa meidät, annammeko Jumalan valon valaista elämäämme?

Aurinkoista kevättalvea!

– **Veikko Sailola** –
Vahdon kappalainen

Tapahumakalenteri

MAALISKUU

18.3. Littoisten Karjalaisten kevätkokous ja tupailta klo 14 Anne ja Kimmo Helinillä, Kuuravuorentie 2, Rusko.

23.3. Johannes-Seuran kotiseutuilta klo 18-21 Kaarina-talon Kaarina-salissa (ks. sivu 8)

HUHTIKUU

7.4. Johannes-Seuran sääntömääräinen kevätkokous klo 13 seuran toimistolla, Myllytie 1, Piikkiö

8.4. Karhulalaiset kokoontuvat sunnuntaina 8.4. 2018 klo 15 Johannes-seuran toimistolle Myllytie 1, Piikkiö

9.4. Porin seudun johannekselaiset kokoontuvat klo 18-20 Viikkarin Valkaman Luusua-kokoustilassa, Juhana Herttuan katu 17.

15.4. Yhteiskonsertti Petri Laaksonen ja Turun Karjalakuoro klo 16 ja 18 Pöytyän Kurkissalissa, Kyröntie 16, Kyrö. Liput 15 €. Ennakkovaraukset: Tuire Leskelä / 040 8345 849. (ks. alla)

16.4. Luento geneettisestä sukututkimuksesta Paimion kaupungintalon Paimiosalissa (Vistantie 18) klo 18. Pääsymaksu 5 €.

TOUKOKUU

25.-27.5. Kotiseutumatka Johannekseen

KESÄKU

10.-12.6. Kotiseutumatka Johannekseen, majoitus Viipurissa. (ks. sivu 6)

15.-17.6. Karjalaiset kesäjuhlat Kouvolassa

ELOKU

4.8. Johannesjuhlat Piikkiössä.

*Lastuna laineilla
menneestä tulevaan*

YHTEISKONSERTTI

Petri Laaksonen ja
Turun Karjalakuoro

Valokuva Laatokalta/ Filemon Kaoppa

Sunnuntaina 15.4. klo 16.00 ja 18.00

Pöytyän Kurkissalissa
Kyröntie 16, 21800 Kyrö

Liput 15€

Ennakkovaraukset: Tuire Leskelä/040 8345 849
www.petрилаакsonen.net / www.turunkarjalakuoro.fi

KARJALAISET KESÄJUHLAT

Kouvolassa 15.-17.6.2018

Johannes-Seuran toimiston aukioloajat

Maaliskuu

KE 14.3.	klo 12-17
LA 17.3.	klo 11-15
KE 21.3.	klo 12-17
KE 28.3.	klo 12-17

Huhtikuu

KE 4.4.	klo 12-17
LA 7.4.	klo 11-15
KE 11.4.	klo 12-17
KE 18.4.	klo 12-17
LA 21.4.	klo 11-15
KE 25.4.	klo 12-17

Rakkautta ja sotaa Laitilan Kinossa

Laitilan Kinossa helmikuun kolmantena lauantaina esitetty dokumenttielokuva Rakkaus ja sota tutustutti sotavuosina nuoruuttaan eläneen runoilija Helena Eevan elämäntyöhön.

Musiikkipainotteisen elokuvan sävelet ovat olleet tuttuja Suomen kansalle jo 1940- ja 50-luvuilta alkaen. Laulujen sanoittaja, eri nimimerkeillä kirjoittanut **Helena Eeva**, on sen sijaan jäänyt varsin tuntemattomaksi suurelle yleisölle näihin päiviin saakka.

Erkki Seiron tuottaman Rakkaus ja sota -elokuvan runkona on Jokelan kansalaisopiston harrastajateatteriryhmän esittämä laulunäytelmä Riepumatto. Näytelmää on videoitu Jokelassa ja kiertueilla eri puolilla Suomea vuosina 2013-15. Kamera liikkuu paitsi näyttämöllä myös katsomossa, jossa yleisö vakavana katselee koskettavaa tarinaa nuoresta Helena-lotasta.

Näyttelijöiden lisäksi elokuvassa nähdään Helena Eevan tytär **Helka** ja

Istuimet täyttyivät yleisöstä, jota oli saapunut paikalle kauempaakin. Alemmassa kuvassa vasemmalla Timo Savolainen (vas.), Helka Korpela ja Erkki Seiro.

tyttärentytär **Henna** ja sekä säveltäjä **Toivo Kärjen** poika **Kalervo**. Myös Riepumatto-näytelmän katsojia haastatellaan.

Laitilan Kinon miltei kaikki pehmeät punaiset istuimet täyttyivät yleisöstä, jota oli saapunut paikalle Laitilaa kauempaakin, mm. Mynämäeltä, Uudesta-kaupungista ja Raumalta.

Tuottaja Erkki Seiro ja Helenan tytär **Helka Korpela** olivat mukana näytännössä esitellen elokuvaa ja vastaten yleisön kysymyksiin. Puheenvuoroista päätellen vaikeasta lähimenneisyydestä kertova elokuva teki suuren vaikutuksen teatteriyleisöön.

Tilaisuudessa voi ostaa Helka ja Henna Korpelan sekä Timo Savolaisen

koostaman runokirjan Kaipuun kukka kuten myös DVD-levytyksiä, joissa maan eturivin artistit laulavat Helena Eevan sanoittamia ikivihreitä.

Laitilan Karjalaseuran järjestämä lauantain iltapäivänäytös päättyi pulakahveihin. Samalla tuli vaihdettua ajatuksia ja kokemuksia mieliinpainuvasta elokuvasta.

Karjalan Liitolta tilattavissa oleva DVD-elokuva Rakkaus ja sota tekee arvokkaalla tavalla tunnetuksi metsäpirttiläisen Helena Eevan elämäntyötä isänmaansa hyväksi kohtalokkaina sotavuosina. Siitä suurkiitos elokuvan tekijöille ja tukijoille!

– Raija Banerjee (o.s. Kesäläinen) –

Punarinta / Erithacus rubecula

Punarinta kuuluu nyt vanhana ystävä-lintuihini. Se tulee aikaisin keväällä, rastaitten kanssa samoihin aikoihin, ja rastaisiin se kuuluukin. Se on silti viimeisiä poislähtijöitä. Sen laulua en enää vuosiin ole kuullut, mikä kuuluu vanhuuden sairauksiin. Suun availusta arvaan sen laulavan. Lintu on seurankipeä, se hakee ihmisten seuraa: ”Täällä minä taas olen.” Punarinta tulee näkösalille ihmisiä nähdessään, jopa ikkunalasien läpi se tunnistaa sinut. Se on pienen lapsen nyrkin kokoinen höyhenpallo.

Punarinta lienee yleisimpiä pihapiirin lintuja. Kun poutakauden jälkeen alat kastella nurmikkoa tai istutuksia, se ilmestyy varmasti siihen. Yöllä 8.5.2017 satoi 10 cm lunta, eikä se kaikki sulanut seuraavana päivänä, vaikka sulia paikkoja ilmestyi. Tietysti punarintani kurkistelee ikkunaan päin, ja kun se näkee minut, se tekee äkkinäisen ”niiauksensa” niin kuin tyttölapset koulumatkalla vanhemmille ihmisille lapsuuteni koulumatkalla. Käytän vieläkin osittain ulko-

huussia ja jätän istunnolla ollessani oven auki; punarinta ilmestyy rappukivelle

Kevät 2017 oli kylmä, punarintakin joutui turvautumaan taliruokintaan. Kuva: Tuomo Hurme, Honkilahti

vajaan metrin päähän niaamaan. Hyvin se pesänsä piilottaa, läheltäkin sitä on vaikea havaita. Ei kuulukaan häiritä sen kotirauhaa, enkä anna vinkkejä pesäpaikoista. No niin, tuli juuri sakea lumikuuro, punarintani vetäytyi pitemmälle sorvaripensaan alle.

En ole suinkaan mikään lintuharrastaja enkä metsästäjäkään. Isä opetti meillä lapsilleen tuntemaan pihapiirimme linnut. Vuosien kuluessa lintulajit ovat muuttuneet, toisia on hävinnyt, toisia tullut tilalle. Lienee näin ollut ennenkin. Pihapiirimme lapsuusajan lintuja, pääskyjä ja kottaraisia olen jäännyt kaipaamaan.

Laitan tähän muutaman lapsuusajan pikkulinnun nimen niin kuin ne lapsena opin. Lukija saa tunnistaa virallisilta nimiltään. Toukolintu, uunilintu, tolpponen olivat hyvin yleisiä ennen. Tämän paikkakunnan erikoisuuksia ovat kiljuhaukka ja kartanopyy?

– Pellonpoika –

Miksi tehdä DNA-testi?

Tervetuloa kuuntelemaan **Ahti Kurrin** luentoa geneettisestä sukututkimuksesta. Aiheina ovat DNA-testityypit, testitulokset ja niiden tulkinta ym. Saat myös selkeät suomenkieliset ohjeet testin tilaamiseen netistä. Testipakkauksia ei tilaisuudessa myydä.

Ahti Kurri kertoo olevansa tavallisen sukututkija, joka on perehtynyt oman harrastuksensa yhteydessä DNA-sukututkimuksen teoriaan. Hänen kansanomaiset luentonsa ovat erittäin suosittuja. Voit tutustua aiheeseen jo ennakolta: <https://www.kurrinsuku.net/>

Paimion Karjalaseuran järjestämä tilaisuus on Paimion kaupungintalon Paimiosalissa maanantaina 16.4.2018 klo 18 alkaen ja se on tarkoitettu kaikille DNA-sukututkimuksesta kiinnostuneille. Pääsymaksu 5 €.

Johannes-Seura ry:n sääntömääräinen kevätkokous
Johannes-Seuran toimistolla, Myllytie I, 21500
Piikkiö, lauantaina 7.4.2018 klo 13.00

Käsitellään sääntöjen 9 §:ssä mainitut asiat.

– Johtokunta –

Kesäläisen sukua merellä

Eerik Kesäläisen suku on asuttanut Hannukkalan saarta Johanneksessa. Eerik oli talollinen ja kalasti sen ohella. Hänen poikansa **Aapro** kalasti talvisin kiiskiä ja vei myyntiin Pietariin – oppi vähän venäjääkin siinä samalla.

Sukupolvien ketjussa tullaan isoisääni **Konstaani**, joka oli nuorena miehenä merillä – hän toimi muun muassa lämmittäjänä **Lusitaniassa**. Kalastajana hänkin jatkoi Viipurinlahden vesillä ja mamma vei kalat myyntiin Viipuriin. Mamma

Jäänmurtaja Sampo työssään.

muisteli tapausta, jossa pienet lentokoneet ahdistelivat kalastusretkellä jäällä – syöksyivät heitä kohden. He taisivat olla harjoitusmaaleja.

Hannukkalan pohjoispuolella oli **Janssonin** ja **Kilpeläisen** kesähuvilat.

He olivat Viipurin Havin tehtaan työnjohtajia. Pappa kuljetti Kilpeläisiä paatilla Niemelän puolelta ja tavaraa oli paljon, esimerkiksi gramofoni ja sen torvi. Oli tullut isompi tuulenpuuska ja vei torven salmen pohjaan. Saaren eteläpäässä Kesäläisen miehet kuljettivat koululaisia Päätilän kouluun. Papinniemen laiturista pääsi laivoilla Viipuriin.

Saarelaiset olivat töissä purkamassa ja lastaamassa laivoja Uuraassa. Olivat myös sahoilla töissä Uuraassa, Niemelässä ja Pitkäsaarella. Elämää oli paljon meren äärellä. Monella oli myös pieni saari Hannukkalan ympärillä. Meidän suvullamme oli pieni patterisaari, joka jäi rautatien alle.

Sodan jälkeen muutimme Kaarinaan. Meriyhteyksiä säilyi – isäni oli 50-luvulla lämmittäjänä jäänmurtaja **Sammossa** (kuva vasemmalla). Muutimme Turkuun 1961. Meillä oli sillä vuosikymmenellä paatti muutaman vuoden ja kävimme usein Airistolla Viitakarin saarella. Itselleni saaristo tuli tutuksi armeijan aikaan, kun palvelin Gyltössä, Russarössä ja Utössä. Meri on monin tavoin kuulunut sukumme elämään. Kaunis se on ja toisinaan ehkä pelottavakin.

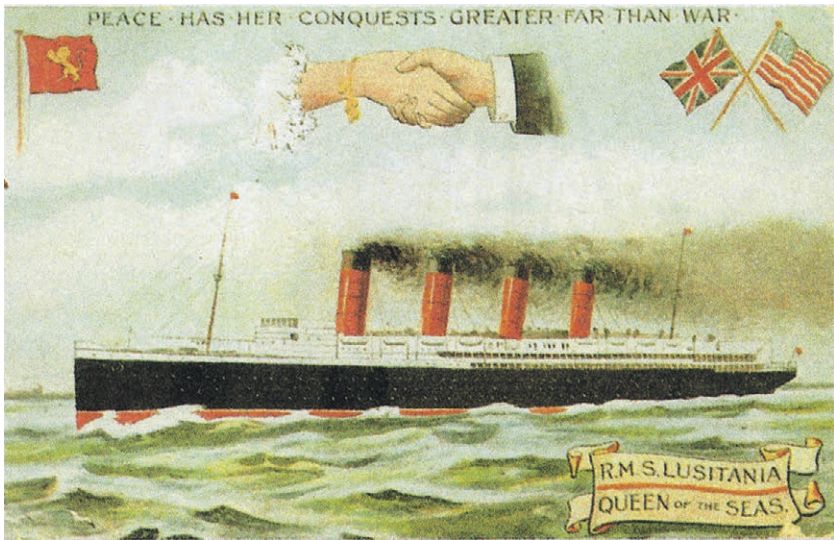
– Arto Kesäläinen –

Juhannuksena 1956 Voivalassa Veijo, Arto ja Aino Kesäläinen.

Heidi ja Marita Lemonaho, Arto Kesäläinen.

RMS Lusitania oli brittiläinen matkustajahöyrylaiva, jonka saksalainen sukellusvene U-20 upotti torpedoimalla ensimmäisen maailmansodan aikana 7. toukokuuta 1915 Irlannin edustalla.

Kirjoittaja Utössä 1970.

Veijo Kesäläinen ja Airisto purjeveneineen.

Kesäläisen rysäranta Hannukkalassa

< Veneemme parkkipaikka Aurajoessa.

Paluu

Pieni pyöreäposkinen tyttö, päässä kireät, äidin letittämät palmikot. Sini-set silmät täynnä jännitystä ja odotusta. Kädessä pahvinen uusi koululaukku. Päällä vasta silitetty esiliina verhoamassa isosiskolta perittyä mekkoa.

Suuri, ihmeellinen koulu. Iso piha täynnä lapsia. Häliseviä, iloisia, arkoja ja ujojakin. Käsi tiukasti äidin kädessä astelin tähän joukkoon.

Tässä näky vuodelta 1948. Minun muistoni ensimmäisestä koulupäivästäni. Vihdoinkin sain aloittaa koulun. Minä, sisarussarjan kuudes vesa. Vaikka tästä on aikaa jo monia vuosikymmeniä, elävät muistot yhä vielä mielessä. Usein nousi kaipaus nähdä taas lapsuusmaisemat ja rakas, vanha koulu.

Kuin ajatukseni kuullen tapahtui ihme. Postista tuli kutsu Muukonniemen koulun 75-vuotisjuhlaan. Kaikki entiset oppilaat olivat tervetulleita juhlimaan. Ja vielä toinen yllätys. Sain puhelinsoiton vanhalta lapsuuden ystävältäni **Eilalta**. Häinkin oli saanut kutsun. Odotin jännityksellä Eilan tuloa.

Tunnistaminen ei ollut mitenkään itsestään selvä asia. Olivathan vuodet jättäneet meihin omat, arvokkaat jälkensä. Mutta siinä seiso i edessäni kuitenkin sama naapurin Eila, jonka kanssa leikimme ja seikkailimme läpi lapsuusajan. Tutut iloiset silmät ja naurava suu niin kuin ennenkin.

Halusimme kävellä koulun juhliin samaa reittiä kuin joskus menneisyydessä. Mutta se ei ollutkaan niin helppoa. Missä olivatkaan ne punarunkoiset männyt kotini navetan takana? Missä oli vanha veräjä, jonka yli piti kiivetä ja juosta pientä oikopolkua Turkian vanhan saunan editse. Missä oli hevoseniitty ja lehmät? Mutta olihan tuossa sentään vielä iso kivi paikoillaan. Sen päälle kiivettiin usein koulusta tullessa. Ja kiven takana näkyi jäänteitä savikulpasta, jonka jäällä opettel in luistelemaan veljeni nurmeksilla. Tuossa pienellä mäellä seiso i se harmaahirsinen sauna, jossa naapurin **Leena**-täti pesi pyykkiä pesusoikossa. Ja tässä kohtaa Eila näytti minulle, miten eväspullost a juotiin pitkäpiimää. Sepä olikin suuren ihmetyksen aihe. Minulle moinen piimä oli tuiki tuntematon käsite.

Matka jatkui ja muistot palasivat mieleen. Tuossa oli pellon oja, josta naapurin **Antti** pyydysti sammakonpoikia ja kiskoi niiltä jalkoja irti. Se sai minut parkuen juoksemaan kotiin saamaan isältä lohtua. Tultiin entisen kujan paikalle, jota kutsuttiin Turkian kujaksi. Eipä ollut kapeasta, aidatusta kujasta mitään merkkiä. Sen tilalle oli tehty leveä kylätie, onneksi sentään soralla päällystetty. **Penttilän** navetan nurkalta käännnyttiin

Ella Muukonniemen koulun pihassa hiihtokilpailuihin lähdössä. Ellalla ikää 9 vuotta.

koululle vievään mäkeen. Tämä tie taisi olla nykyään entisen Hartikkalan kylän päätie ja päällystetty jonkinlaisella öljysoralla vai liekö ollut peräti asfalttia. Tien varrelle oli rakennettu uudenmallisia omakotitaloja ja vanha, idyllinen maalaismaisema oli mennyttä.

Kohta alkoi puiden takaa vilkkua iso rakennus. Juhlakansaa saapui autoilla. Harvalukuiset olivat kävelijöitä kuten me. Mutta mikä kumma rakennus törötti koulunpihan laidassa? Uusi koulutalo, kuultiin ihmisiltä. Valkeana ja hienona se hallitsi koko piha-aluetta. Onneksi vanha, tutunnäköinen koulutalo seiso i entisellä paikallaan. Tosin väri oli muuttunut punaisesta keltaiseksi. Tuossa olivat kaksi sisäänkäyntiä ja pylvää t rappujen sivustoilla. Tuolla luokkahuoneitten korkeat ikkunat ja päädyissä opettajien asunnot. Ja puiset paloportaatkin olivat paikoillaan. Niissä joskus kiipeiltiin salaa ja näytettiin, kuka on rohkein, ja sitten kärsittiin rangaistus tästä rohkeudesta. Koulupäivän jälkeen oli kannettava puita luokkahuoneisiin, jotta lämmittäjä saisi seuraavana aamuna lämmittää korkeat kaakeliuunit. Joskus jouduttiin rangaistukseksi kantamaan pienen mäen alla olevasta

kaivosta sinkkiämpärillä vettä koulun keittolan tarpeisiin.

Mutta kuinka koulun piha näytti näin pieneltä? Ennenhän se oli niin suuri, että kun pesäpallon löi pihan toiseen laitaan, ehti hyvin juoksemaan kunnarin. Tuolla alhaalla pihan perällä seiso i vielä vanha huussirakennus. Toisessa päässä oli poikien puoli ja toisessa tyttöjen. Tuskin ne lienevät enää käytössä. Kun istuttiin tyttöjen kanssa reiällä, rupesi poikien puolelta kuulumaan tirsuntaa. Myöhemmin selvisi, että väliseinään oli kaiverrettu pieniä tirkistysreikiä. Pojat uhkasivat, että jos kaipaatte opelle, niin turpiin tulee.

Koulu sijaitsi komealla paikalla rehevässä niemessä Saimaan rannalla. Opettajien rantasaunaa ei näkynyt missään, mutta laitur i oli vielä paikallaan, tosin uudistettuna. Siellä pidettiin kesällä uimakoulua, johon kaikkien ekaluokkalaisten oli osallistuttava. Vieläkin muistan kirvelevän häpeän, kun menin uimakouluun äidin tekemässä ”uimapuvussa”. Se oli tehty trikosesta aluspaidasta. Haarukoista oli vain ommeltu yhteen ja näin saatu aikaiseksi ikään kuin lahkeet. Eihän meillä sellaisia hienouksia ollut kuin uimapukuja.

Eivätkä niihin olisi rahatkaan riittäneet. Aatamin ja Eevan puvuissa sitä uitiin tai korkeintaan alushousuissa. Pojat nauroivat uimapuvulleni, eikä minun auttanut muu, kuin näyttää kieltä niille pojanklopeille.

Kaikki uimakoululaiset laitettiin jonaan laiturille ja jokaisen oli hypättävä veteen. Jos joku ei uskaltanut hypätä, tuli johtajaopettaja, joka seurasi seremoniaa, tyrkkäämään tuon onnettoman alas. Sieltä sitten räpiköitiin rantaa kohti. Joillakin ylettivät jalat pohjaan, joillakin eivät. Uimaopettaja oli sentään avustamassa räpiköitsijöitä. Minulla oli jo jonkinlainen koirauintitaito, mutta hyppyjä pelkäs in. Vielä tänä päivänäkään en pidä niistä, vaikka uimista rakastankin.

Sitten askeleemme johtivat muiden mukana vanhan koulun sisälle. Sen muutamat koululuokat olivat vielä toiminnassa. Väkeä tungeksi eteisessä ja luokissa. Kaikki yrittivät tunnistaa entisiä luokkakavereita. ”Hei! Ethän sinä vain ole **Jantusen Elvi**? Onko mahdollista, että olet **Jalkasen Riitta**?” Näin kysely jatkui ja tuttuja löytyi kuin löytyikin. Saatiin ikuistettua ryhmäkuvakin. Vielä oli säilynyt antiikkisia, kahdenistuttavia pulpettejakin. Niihin ahtauduttiin iloisen naurun saattelemana. Joillakin tuotti vaikeuksia ututella pulpettiin uhkeitten mittojensa vuoksi. Joistakin vanhoista arkistoista oli löytynyt hiihtokilpailujen tulostaulukkoja. Ne oli teipattu kaakeliuunin kylkeen. Pieni tungos muodostui uunin eteen, kun kaikki halusivat etsiä josko sieltä olisi löytynyt oma nimi. Ja löytyihän se. Menestystä tuli aikanaan isän tekemillä lenkkisukilla. Samaisen uunin nurkassa sai seisoa häpeämässä se, joka ei totellut opettajaa tai häiritsi tuntia. Ja katseen piti olla nurkkaan päin.

Kuinka luokkakavoneet näyttivätäkään pieniltä! Muistan, että kuusijuhlissa ja äitienpäiväjuhlissa luokkahuoneitten väliltä avattiin paljeovet. Silloin juhla-

sali näytti tosi isolta pienen tytön näkövinkkelistä. Näyttämö tuotiin toisen luokan perälle ja penkit yleisölle kannettiin molempien luokkien lattialle. Kun esitin runoa kuusijuhlissa, etsin katseellani penkeistä äitiä ja isää. Jos he olivat salin perällä, täytyi minun kajauttaa runoni niin kovin, että äiti ja isä varmasti kuulisivat sen. Ja opettaja sanoi, että kyllä tuolla **Ratian Ellalla** on kantava ääni. Näyttämöllä esitettiin monet ihanat ohjelmat. Mieleenpainuv in oli näytelmä, jossa sain esittää köyhää paimentyttöä. Äiti kostutti nenäliinansa kyynelillä katsellessaan ja kuunnellesaan kuopuksensa esitystä.

Toiseen kerrokseen kiivetessä ohitettiin koulun johtajaopettajan kodin ovi. Muistan kerran, jolloin sain maata opettajan sangyssä. Olin pyörtynyt aamuhartaudessa ja minut oli ilmeisesti saatu kiinni ennen kuin olisin kolauttanut pääni lattiaan. Oppilaitten piti seisoa rivissä koko aamuhartauden ajan ja minua taisi ruveta jostain syystä heikottamaan. Niinpä minut kannettiin virkoamaan opettajan puolelle. Heräs in issossa, pehmeässä sangyssä ja ihmettelin, miten olin sinne joutunut.

Ylemmässä kerroksessa oli kaksi luokkaa. Perimmäisestä löytyi vielä se komero, jossa oli pesukomootti vateineen. Siellä pestiin käsiä, mutta komerolla oli kurinpidollistakin käyttöä. Opettaja pesi siellä kiroilevien poikien suut saippualla.

Kun luokat oli käyty läpi, seurasi ohjelmaisuus ja juhlahahvit uuden koulun puolella. Eihän suuri määrä juhla-

saa olisi mahtunutkaan pienen koulun tiloihin.

Olimme sitä mieltä, että vanha, rakas koulutalo vei kirkkaasti voiton uudelta, hienolta koululta pihan toisella laidalla.

– Ella Heino –

Kuvassa luokkakaverit Antti Turkia, Ella Heino o.s. Ratia ja Eila Pasanen o.s. Järvinen

Kävelyllä Viipurissa

Johannes-Seuran kesäkuun alun matkalla voit viettää Viipurissa kokonaisen päivän. Suunnittele matkareittisi etukäteen ehtiäksesi nähdä mahdollisimman paljon tästä vanhasta, historiallisesta kaupungista.

Aloita Viipurin kuuluisimmasta symbolista **Viipurin linnasta**. Kiipeä **Pyhän Olavin tornin** näköalatasanteelle, joka kiertää ympäri koko tornin. Näköalat ovat huikaisevat yli koko kaupungin ja kauas merelle päin. Katso tornista **Raatihuoneen torille**, jossa linnan perustaja **Torkkeli Knuutinpoika** tähyilee uljasta linnaansa. Tutustu linnan museoihin. Kävele takaisin Turun siltaa pitkin ja huomioi sillan molemmin puolin olevat patsaat. Ne ovat peräisin Suomen ajalta ja symbolisoivat silloisia elinkeinoja teollisuutta ja kauppaa. Ihaile entisiä Raatihuoneen ja kuuluisan kauppiassuvun **Weckroothin** taloja. Kohota katseesi pitkin harmaan, graniittisen **Hackmanin kauppahuoneen**

seinää. Huomioi sen taidokkaasti tehty ulko-ovi! Muistele miten Hackman-nimi liittyy Johannekseen.

Mene ostoksille **kauppahalliin**. Halli valmistui v. 1906 ja oli silloin Pohjoismaiden suurin. Käy molemmissa kerroksissa ja vertaile hintoja. Hinnoista tinkiminen on osa kaupanteon hauskuutta. Seinässä ulkorappujen yläpuolella on Viipurin vaakuna. Kauppatorin laidalla on vielä muutama torikauppias. Tutustu heidän myyntiartikkeleihinsa ja matkaasi saattaa lähteäkin kori ja luutia. Nyt oletkin aivan lähellä Viipurin toista kuuluisaa nähtävyyttä, Pyöreätä Tornia. Sen **Vaasa-salin** pyöreiltä seiniltä voit lukea ja katsella Viipurin historiaa. Istahda ja tilaa borsseikeittoa ja juo kahvit.

Torin ympärillä on punatiilinen **Suomen Pankin talo** ja sen vieressä Viipurin parhaisiin hotelleihin lukeutuva **Victoria**. Kävele nyt **Salakkalahden** rantaa pitkin lahden toiselle puolelle. Sen kookas rakennus on suomalaisille tuttu hotelli **Druzhba** ja sen edessä **Korolenko**-laiva. Palaa takaisin ohittaen linja-autoaseman ja olet **Rautatieaseman** edessä. Poikke

sisälle ja näet sen vaikuttavan odotushallin. Asemarakennuksesta vain pieni osa on alkuperäistä. Kivenheiton päässä asemalta sijaitsee taidemesenaatti **Lallukan** harmaagraniittinen talo. Siitä lyhyen matkan päässä on **Viipurin toinen kauppahalli**. Se on muuttunut erilaiseksi ja sen pienet kaupat ovat lähes kokonaan hävinneet. Ruokatavaraa on

myynnissä runsaasti. Siellä käy vähän turisteja. **Suuren Punaisenlähteentorin** varrella on erilaisia kauppvoja. Torilla seiso o jyrkev ä **Vladimir Leninin** patsas.

Kulje **Torkkelinpuisto** päästä päähän. Näet kuuluisan **Jussi Mäntysen Hirvi-patsaan** ja **Yrjö Liipolan Metsänpaika-patsaan**.

(jatkuu seuraavalla sivulla)

Kuva: Liisa Katajainen

Kuva: Karoliina Koivisto

Mene sisälle entisöityyn, **Alvar Aallon** suunnittelemaan **Viipurin kirjastoon**. Tutustu sen arkkitehtuuriin huolellisesti. Lukusali ja kattojen muodot ja pyöreät lamput ovat Alvar Aaltoa parhaimmillaan. Puistosta löytyy myös venäläisten rakentama ravintola **Espilä**. Se on rakennettu lähes alkuperäisen näköiseksi, ainoastaan esiintymislava puuttuu. Poikkeaa sisälle ravintolaan lounaalle. Entisen **Karjalankadun** varrelta löytyy hotelli **Viipuri**, jonka rakennuksessa oli Karjala-lehden toimitus ja kirjapaino ja alakerrassa hotelli **Knut Posse**. Pieni kaunis talo Karjalan kadun ja Torkkelinkadun kulmassa oli aikoinaan kuin ”rokokoajan kaunotar”, ja se kuului varakkaalle kauppaneuvos **Sergejefille**. Hän omisti Viipurissa mm. olutpanimon ja tupakkatehtaan.

Kulttuurinälkäsi tyydytty, kun lähdet **Pantsarlahden Bastionilla** kohoavaan Viipurin **Eremitaasiin** tutustumaan sen näyttelyihin. Itse rakennus pylväikköineen on erittäin kaunis. Ulkopuolella on paljon patsaita. Rakennus on kunnostettu entinen Viipurin taidemuseo.

Entisaikaan koko Suomen kaunein katu-näkymä avautui **Vesiportinkadulle**. Sen yläpäässä kohoaa **Kellotorni**, joka nyt on huonossa kunnossa ja rakennustelineiden ympäröimä. Lähellä Kauppatoria on **Pietari-Paavalin kirkko** ja sen vieressä **Mikael Agricolan patsas**. Kiipeä vielä **Tervaniemen** korkeimmalle kohdalle. Siellä seisoo **Pietari Suuren patsas** lähellä Maakunta-arkistoa. Jatka matkaasi **Monrepos’n puistoon**, pese kasvosi **Narsissilähteen** silmäsairauksia parantavalla vedellä ja kulje kaarisilta pitkin. Lopuksi lepuuta jalkojasi kahvikupposen ääressä katukahvilassa. Katsele ohi kulkevien nykyisten Viipurin asukkaiden elämänmenoa. Mieti, tietävätkö he, kuinka muistorikkaassa, historiallisessa ja kauniissa kaupungissa he saavat asua. Päivän aikana ei kaikkeen ehdi tutustua. Paljon jääkin vielä seuraavaan kertaan. Kulje avoimin mielin Viipurissa! Näe sen osittain rapistuneen ulkokuoren alta kaupungin ainutlaatuisuus. Muista, että kuljet ehkä oman sukusi jalanjäljissä!

– Liisa Katajainen –

Kuva: Karoliina Koivisto

Kuva: Liisa Katajainen

Kuva: Karoliina Koivisto

Kuva: Liisa Katajainen

Kuva: Karoliina Koivisto

Kuva: Karoliina Koivisto

Kotiseutumatka Viipuriin ja Johannekseen 10.–12.6. 2018

Matkan kohteena ovat Johanneksen ”Ylämaan kylät”, Kaijala, Koskijärvi, Tikkala, Karhula, sekä Vaahtola ja tietysti Viipuri. Viipurissa on uutta nähtävää mm. Alvar Aallon suunnittelema Viipurin kirjasto, joka on avattu marraskuussa 2013. Uutena kohteena on ravintola Espilä Torkkelin puistossa. Uno Ullbergin suunnittelema Viipurin taidemuseo/ Eremitaasin Viipurin filiaali ja vanha, historiallinen Viipurin linna museoineen sekä Monrepos’n puisto ovat kaikki tutustumisen arvoisia. Johanneksen kyläkohteissa on aikaa olla n. 5 tuntia. Ilta Viipurin Pyöreässä tornissa on kokemus. Matka tehdään yhteistyössä Johannes-Seuran ja Vistamatkojen kanssa.

Matkan aikataulu, reitti ja ohjelma 10.6. (sunnuntai) Lieto-Turku-Paimio-Helsinki-Porvoo-Hamina-Vaalimaa-Viipuri

Lieto/Shell piha.....	klo 5.35
Turku/linja-autoas. Läntinen katu (kadunreuna, tilausajolaituri 9).....	6.00
Aninkaistenkatu-Uudenmaankatu-Uudenmaantie-110 tietä Kaarina/entinen Paraisten tienhaara.....	6.15
Piikkiö/entinen OP:n pysäkki (110 tien varressa)	6.25
Paimio/Vistamatkat, Vistantie 24	6.40
Halikko/Desing Hill (tarvittaessa)	7.05
Salo/Piihovi (tarvittaessa)	7.10
Suomusjärvi/TB-Kivihovi (tarvittassa)	7.30
Lohja/ABC-Routio (tauko)	7.50-8.20
Helsinki/Kiasman pysäkki, Mannerheimintie.....	9.10
Karhula/ABC-Amiraali (ruokailumahdollisuus).....	10.50-11.50
Vaalimaa-Ylä-Urpala/tullit + Viipurin Veikot	12.50-14.30

Viipuri/hotelli Viipuri, majoittuminen • Päivällinen hotellissa tai Espilässä

11.6. (maanantai) Viipuri ja Johannes,Vaahtola-Kaijala-Koskijärvi-Karhula-Tikkala

Aamiainen hotellissa. Lähtö klo 9.15 Johannekseen. Käymme ensin Vaahtolassa kirkon paikalla ja hautausmaalla. Jatkamme bussilla kylille, ensin Kaijalaan, sitten Koskijärvelle, Tikkalaan ja Karhulaan. Kylillä oloaika n. 5 tuntia. Kahvit bussin keittiöstä kylällä (paikka sovitaan tarkemmin). Paluu Summan kautta Viipuriin. Vaihtoehtoisesti voi päivän viettää ”kaupunkilomana” Viipurissa tutustuen kaupungin nähtävyyksiin ja ostoksia tehden. Päivällinen on Pyöreässä tornissa.

12.6. (tiistai) Viipuri + kotimatka Vaalimaa-Helsinki-Turku-Lieto

Aamiainen hotellissa, ostosaikaa aamupäivällä. Huoneiden luovutus ja tavarat bussiin klo 9.45. Käydään pellavakaupassa ja sieltä Karusell tavarataloon ja kauppatorille, josta kotiinlähtö klo 13.00. Ajo Vaalimaalle, tullit ja taxfree ostokset. Vaalimaalta jatkamme Karhulaan, jossa ruokailumahdollisuus ABC-Amiraalissa. Tauko myös Lohjalla. Turkuun tuloaika n. klo 21 tienoilla.

Matkan hinta 264€/hlö + viisumi 75 €/henk sisältää seuraavat palvelut:

- ◆ bussimatkat ohjelman mukaan hyvin varustetulla bussilla
- ◆ majoitus Viipurissa hotelli Viipurissa H2 huoneissa
- ◆ aamiainen x2 + päivällinen x2 + bussikahvit kylällä
- ◆ Johannes-Seuran matkaemännän ja Vistamatkojen kuljettajan palvelut
- ◆ viisumi+Viisumipalvelukeskuksen palvelumaksu +Fennian matkustajavakuutus, sekä rekisteröintivero Venäjän valtiolle sekä viisumin täyttökustannus

Lisämaksusta:

H1 huoneliä 45 € (jos et varaa matkaa huonetoverin kanssa varaudu maksamaan H1 lisä). Mahdolliset taksi-kuljetukset, pääsymaksut tms. Matkan hinta perustuu 20.1.2018 mennessä julkaistuihin ja kyseisenä päivänä voimassa oleviin hintoihin, tariffeihin, valuuttakursseihin ja veroihin sekä sovitun minimilähtijämäärään. Niiden muuttuessa pidätämme oikeuden muuttaa hintoja vastaavasti. Peruutus- ja matkaehdot matkatoimistosta.

Muita yksityiskohtia:

Varausmaksu 100 €/henkilö ilmoittautumisen jälkeen. Loppumaksu 164€/henk. + 75 €/henk. (viisumipaketti) 2.5. mennessä. Viisumiohjeet ja lomake lähetetään ilmoittautumisen jälkeen, samoin laskut varaus- ja loppumaksuista. Viisumipapereiden palautus 2.5. mennessä. Viisumia varten tarvitaan hyväksytty, mustavalkoinen passikopio kuvasivuaukeamasta ja 1 kpl passikuva (ei 6 kk vanhempi). Passin tulee olla voimassa 6 kk matkan päättymisen jälkeen.

Varaukset Liisa Katajaiselta puh. 040 7410425 tai Vistamatkat Oy Inkeri Santalalta puh. 040 5807343, myös sähköpostilla asiakaspalvelu@vistamatkat.fi.

A B C

KOULUMUISTOJA

D E F

Opintielle oudoissa oloissa

Tenho Reposen koulutie alkoi Johanneksen Kaijalassa syksyllä 1939. Ensimmäinen kouluvuosi oli muutosten sävyttämä ja siitä lehdessämme oli kirjoitus edellisvuonna. Jatkamme koulumuistojen sarjaa vaiheesta, jossa evakkopoika saa Salon Uskelassa siirron toiselle luokalle.

Kesän 1940 aikana muutimme toiseen sijoituspaikkaan Portaanpään taloon, joka oli Salon kauppalan toisella puolella, Perniöntien suunnalla. Kouluksi tuli nyt Sirkkulan kansakoulu – kaksiopettajainen koulu, jossa johtajaopettajana toimi yläluokkia luotsaava Mandi Syrjänen. Alakoulun opettajana toimi Iida Vantera. Hän oli siitä erikoinen naisopettaja, että opetti yläkoulun oppilaille puukäsitöitä erittäin hyvällä ammattitaidolla. Koulumatkaa oli reilu kilometri.

Nyt oli jälleen mahdollisuus jatkaa koulunkäyntiä kutakuinkin normaaleissa oloissa. Vaikeutena alussa tuntui ensimmäisen vuoden vähäinen ja hatara opiskelu. Vaikeuksia oli etenkin kirjoituksessa ja laskennossa. Kirjoitusta harjoiteltiin viivattomalle paperille eivätkä rivini pysyneet suorina, vaan kaartuivat aina ylöspäin. Käsiala oli hyvin huonoa. Opettaja Vantera vaati oppilailta hyvää kuria ja ryhtiä. Kirjoitusharjoituksissa tahtoi välillä nenä painua paperiin kiinni. Jos tämä muistutuksen jälkeen tapahtui toistamiseen sai toisenlaisen ohjeen: ”Otapas poika pulpetista viivatin ja laita toinen pää pulpetin reunaan ja toinen pää leuan kärkeen. Jatka kirjoitusta selkä suorana.” Nenä ei enää viistänyt paperia. Kertotaulun opetuksen menetelmä oli tehokas ja yksinkertainen. Alkuopetuksen jälkeen jouduimme

kyslemään toisiltamme. Ei voinut itse kysellä jos ei osannut. Väärän vastauksen jälkeen joutui lopputunnin ajan vastaamaan joka kysymykseen varsinaisen vastaajan jälkeen. Oppi painui päähän väkisinkin.

Keväällä 1941 sain jo kunnollisen koulutodistuksen ja pääsin kolmannelle luokalle. Syksyllä olinkin jo yläkoululainen. Sota oli alkanut kesällä uudelleen, mutta se ei kotirintamalla vaikuttanut merkittävästi. Mandi Syrjänen oli ammattitaitoinen ja hyvä opettaja, opetus oli asiallista, vaatimukset kohtuullisia, kuri ja järjestys säilyi. Opettajalla oli samanaikaisesti neljä luokkaa. Toisten saadessa suullista opetusta toiset tekivät hiljaista työtä. Tämä oli siitä mukavaa, että omien kirjoitustehtävien ohella saattoi ylempien luokkien opetuksesta jäädä joku tiedon murunen muistiinkin. Ohjelmaan kuului aina silloin tällöin ulkotöitä. Keväisin ja syksyisin siivottiin koulun piha-alueita, siirrettiin halkoja puuvajaan sekä tehtiin muuta tarpeellista. Kouluruokailu tapahtui luokassa pulpeteissa istuen. Elintarviketilanteen heiketessä talvella täytyi perunakeiton valmistus lopettaa – tarvittavaa vähäistä lihamäärää ei saanut mistään. Samalla loppuivat perunankuorintavuorotkin keittolassa. Siirtolaisoppilaita oli koulussa aika paljon ja kaikki pärjäsivät

opinnoissaan keskitasoa paremmin. Opettaja arvelikin karjalaisvanhempien kiinnittävän lastensa koulunkäyntiin enemmän huomiota kuin paikkakuntalaisten. Tämänkin luokan opiskelu oli tuomittu loppumaan kesken lukukauden. Karjala oli vallattu takaisin ja oli kova into päästä takaisin kotiin. Paluu järjestyi huhtikuun loppupuolella 1942. Eräänä aurinkoisena aamuna hain koululta erotodistukseni ja valmiiksi saadut käsityöt. Kaverit olivat välitunnilla ja jäivät katsomaan jälkeeni.

Paluu kotiin Kaijalaan oli riemuisaa. Maisemat olivat kylläkin muuttuneet aivan toisenlaisiksi kuin olivat lähtiesä. Kylä oli poltettu. Raunioita, savupiippuja pystyssä, kaikenlaista roinaa. Kaikesta huolimatta oltiin sentään kotona. Koulusiat eivät nyt muistuneet mieleenikään, mutta tulivat syksyn puolella taas ajankohtaisiksi. Joskus elokuun tietämissä oli Huugo Hiiren talossa koululaisten ilmoittautumislaisuus. Paikalla olivat tutut opettajat Antti Tuomela, Maire Kettunen ja Aino Vartiainen sekä meitä koululaisiakin melkoinen määrä. Koulurakennuksista oli jäljellä ainoastaan sauna. Metsäkylä oli säästynyt sodan tuhoilta muuta kylää paremmin, tot olivat siellä polttamatta. Yläluokkien koulupaikkana oli Otto Hörkön talosta suuri tupa, alakoulu si-

joittui Uno Hörkön taloon. Koulutyö alkoi syyskuun loppupuolella ja olin nyt neljäsluokkalainen, opettajana Maire Kettunen. Yhden luokkahuoneen takia jouduttiin käyttämään vuorolukumetelmää. Aamuvuoro alkoi klo 8 ja päättyi klo 13. Iltavuoro alkoi siitä ja päättyi klo 18. Vuoroja vaihdettiin viikon välein.

Muistan hyvin ensimmäisen koulupäivän, joka oli kaunis ja aurinkoinen. Olosuhteet olivatkin paljon karumpia. Tupa oli tilava ja tarkoitukseen sopiva, mutta paljoa muuta ei sitten ollutkaan. Pulpetit sentään. Tässä talossa lienee toiminut koulu myös venäläisillä, koska ulkorakennukseen oli varastoitu pulpetteja. Ne olivat rautarunkoisia, ilman laatikkoa, hyllyllä varustettuja. Ne olivat nyt meillä käytössä. Lisäksi oli muutama kappale suomalaisia pulpetteja. Ei ollut mustaa taulua tai muita välttämättömiä koulutarvikkeita urkuharmoonista puhumattakaan. Alkujärjestelyä suoritettiin, istumajärjestys laadittiin ja taidettiin saada muutamia kirjojakin. Viimeinen tunti oli täyteohjelmaa, laulettiin monia lauluja kuten Karhunpoika sairastaa. Ensimmäinen uusi koulupäivä Kaijalassa oli päättynyt.

Vähitellen koulutyö pääsi käyntiin. Kirjoja ja opetusvälineitä tuli lisää. Muutaman viikon kuluttua ilmestyi luokan seinälle mustaksi maalattu vanerilevy, joka toimitti taulun virkaa. Opettajilla oli varmasti monia pulmia, mutta innostuneesti he työnsä hoitivat. Koulumatka oli nyt kokonaista kolme kilometriä eli kului ainakin tunti menen tullen. Aamuvuoroon oli lähdeävä seitsemältä ja iltavuorosta tullessa kello oli jo iltaseitsemän. Silloin ei aikaa

jäänyt oikeastaan muuhun kuin syömiseen ja nukkumiseen, aamupäivällä piti lukea läksyt. Syksyn kuluessa tuli hankaluudeksi valaistus tai oikeastaan sen puute. Luokkahuoneen katossa oli yksi sähkölamppu. Taloon tuleva sähkölinja oli niin kuormitettu, että lamppu vain vähän punotti. Kotona oli vielä huonommin. Elokuussa oli muutettu pieneen väliaikaiseksi tarkoitettuun rakennukseen. Sähkövaloja ei ollut. Öljylamppu oli, mutta ei siinäkään lasia tai öljyä. Kynttilöistäkin oli puutetta. Monena iltana luin läksyjäni hellan ääressä avatun luukun valossa. Sitten talvella saatiin öljyä ja lasikin lamppuun, jolloin valoteho ratkaisevasti parani. Pulmat poistuivat lopullisesti seuraavaan syksyyn mennessä, kun päästiin taas sähkövalon piiriin.

Kouluruokailua ei voitu järjestää, joten olimme omien eväiden varassa. Opetusohjelma oli pääosin normaali. Käsityöopetusta ei voitu antaa, kun ei ollut siihen tiloja tai välineitä. Uutena opetusaineena tuli maanpuolustusoppia tunti viikossa. Opeteltiin ilmansuuntia, kompassin käyttöä, havaintojen tekoa ja maaston käyttöäkin. Se oli mielenkiintoista. Seuraavina vuosikymmeninä moisesta ei uskaltanut edes ääneen puhua. Suuri pulma oli jatkoloukkien opetus. Se järjestettiin lopulta siten, että kevätkaudella meillä muilla koululaisilla oli viikoittain lomapäivä usean viikon ajan ja koulutila oli jatkoloukkien käytössä. Koulutyö päättyi normaaliin aikaan toukokuun lopussa. Neljäs luokka oli takanapäin ja kesä edessä.

– Tenho Reponen –

Karin tarinoi What a Bargain!

– Karin Hokkanen –

Like most people, I really like finding a bargain, that special something that doesn't cost a fortune. When I came to Finland last summer, the apartment's furniture consisted of a few basic donated items like bed, chair, and table, so I started looking in the second-hand shops for those pieces to make living a little more comfortable. Within a month, I had a desk and shelves, plus some easy chairs for the living room and rugs for the floors. One of the best bargains, however, came much later and held a fun surprise as well.

The little yellow-gold chair with the orange seat caught my eye at the thrift shop because it looked like a sturdy handmade chair with somewhat fancy legs. When the chair was still in the store a few weeks later, I decided that 2.50€ was a small price to pay for such a fine piece of "talonpoikainen" furniture. At home, when I was cleaning all the surfaces, I found another treasure under the seat: a listing of some of the family history!

Seeing the family record made me wonder how many people actually

document their furniture this way to tell a story? It would be so easy to write a note at the back of a drawer or under a table for future generations. With a little speculation, maybe Grandpa Matts made this chair for his granddaughter Greta for her birthday in the 1930s. The size is just right for an 8-year old child. Or maybe the chair is even older if Grandpa made it for his son August, and Greta just used the chair when she visited her grandparents. In any case, when her grandfather died in 1935, Greta inherited the chair which then accompanied her throughout her life for at least another 80 years.

Since most furniture being sold in the thrift stores has been donated, perhaps Greta recently died and nobody in her family either had space or desire for the old fashioned wooden chair. Even though I "rescued" this small treasure, I feel sad that the chain of family history has been broken. Perhaps the family would think differently had they realized that the old grandpa had made the chair in his own shop. Although the chair fit well in my hall as a place to sit while putting on my boots, I wanted to give the chair a second life as the main part of my newest project, a kicksled. No matter how I tried to attach the chair to an old pair of skis (another thrift shop bargain, totally free), the angles on the legs went in unexpected directions making the chair impossible to use, and I walked home and looked for another solution.

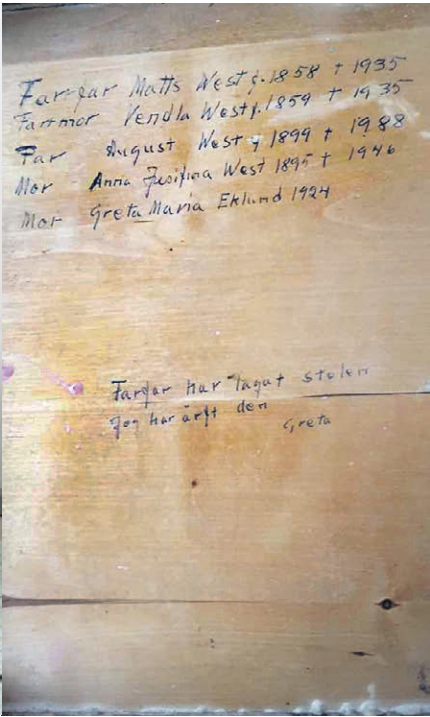
A week later, I was back in the shop, this time using a small coffee table, with the legs shortened, for the seat of the sled. A few extra supports were cut and screwed into place and by the end of the evening, my new vehicle was ready for a test run on the way home. The downhill skis made the kicksled unexpectedly fast, and luckily no traffic was moving that night! A couple of coats of paint give a more finished look to the sled, and now I wonder what I should write

underneath. Made by Karin Hokkanen for winter fun in 2018 or perhaps Karin Hokkanen wants to enjoy sunshine and coffee out on the ice, so she made this kicksled. People have stared at the unusual sled as I go kicking by, but I don't mind so much. Maybe they are just wishing they had more fun with bargains in life as well.

Muuttaessaan Suomeen viime kesänä Karinilla oli vain välttämättömät huonekalut: sänky, ruokapöytä ja tuoli. Kirpputoreilta ja kierrätyskeskuksista hän löysi mm. työpöydän, kirjahyllyn, nojatuoleja ja lattialle maton. Eräällä shoppailukierroksella hän kiinnitti huomionsa matalaan tukevantuntuiseen tuoliin, mutta jätti sen ostamatta. Muutaman viikon päästä tuoli oli edelleen myymättä, ja koska tuolin hinta, 2,50 €, ei päättä huimannut, Karin päätti ilahduttaa itseään tällä talonpoikaistuolilla. Sillä olisi hyvä istua kenkiä jalkaan laittaessa. Puhdistessaan tuolia hän huomasi, että istuimen alle oli kirjattu tuolin historia. Matts West (1858-1935) lienee valmistanut tuolin pojalleen Augustille, jonka tytär Greta Maria Eklund oli sitten perinyt tuolin. Tuntui ikävältä, että tuoli oli joutunut kierrätykseen. Ehkä Gretalla ei ollut perillisiä tai he eivät osanneet arvostaa tuolia.

Karinilta löytyy luovuutta ja hän on kätevä käsistään, kuten moni muu uuraalaisen Samuli Käen jälkeläisistä. Karin keksi uuden käytön tuolille – siitä tulisi hyvä istuin työn alla olevalle potkukelkalle. Kelkan jalaksina toimivat vanhat sukset, löyty nekin. Tuolin kiinnitys suksiin ei kuitenkaan onnistunut, joten oli harkittava uutta ratkaisua. Pieni pöytä, jonka jalvoja on lyhennetty, toimii nyt istuimena. Kelkka luistaa loistavasti ja herättää hilpeyttä missä Karin sen kanssa liikkuukin. Karinia se ei häiritse, päinvastoin. Kelkan tuleva omistaja löytää istuimen alta tekijän puumerkin: Karin Hokkanen teki tämän kelkan talvella 2018, kun halusi nauttia kahvia auringonpaisteessa meren jäällä.

– Marjatta Haltia –

Vuoden 2018 Johannekselaisen tilausmaksuista sekä Johannes-Seuran ja Karjalan Liiton jäsenmaksuista

Johannes-Seuran jäsenmaksujen osalta oli joulukuun Johannekselaisessa valitettavasti vanhentunut tieto. Seuran syyskokouksessa 2017 päätettiin nostaa vuosijäsenmaksu viiteentoista (15) euroon, jolloin seuran sääntöjen mukaan ainaisjäsenmaksu on 150 €.

Johannekselainen

JOHANNEKSELAISEN PERINTEEN VAALIJA 69. VUOSIKERTA

Hinnat vuodelle 2018:

- Johannekselainen vsk (9 lehteä) 30/35 € (Suomi ja Pohjoismaat/ulkomaat)
- Johannes-Seuran jäsenmaksu 15/150 € (vuosijäsen/ainaisjäsen)
- Karjalan Liiton jäsenmaksu 20 €

Maksun voi suorittaa Johannes-Seuran tilille Piikkiön Osuuspankkiin, IBAN: FI54 4714 1020 0595 46, BIC: POPFFI22. Merkitse viestikenttään tilaajan/jäsenen tiedot ja maksun aihe. Erityisen tärkeää tämä on, jos maksat toisen henkilön puolesta tai maksat samalla tapahtumalla useamman henkilön maksuja.

Lähetämme myöhemmin laskut niille, jotka rekisterimme mukaan eivät vielä ole suorittaneet maksua.

- Johannes-Seura ry -

Kotiseutumatka Viipuriin 24.-26.7.2018 (Ti-To)

Myös Uuraan saariston kylät, Päätilä, Hannukkala, Kivitokee ja Uuras + muut. Majoitus hotelli Druzhba, Viipuri, jossa illallinen, aamiaiset, lounas myös Pyöreässä tornissa.

Matkan hinta 338 €/henkilö, 2hh:ssa, sis. puolihoidon ja ryhmäviisumin. 1 hh lisämaksu 35 €/hlö. Matka on Kaislahden perinteinen matka.

Matkaohjelma

24.7.	25.7.
06.00..... Lähtö, Turku linja-autoasema	08.00..... Aamiainen
06.15..... Kaarinan keskusta	- jonka jälkeen matka Uuraaseen ja lähikyliin
n. 07.10..... Lohjan ABC	15.00..... Lounas, Pyöreä Torni, sis. hintaan
08.30..... Helsinki, Kiasman pysäkki	17.30-22.30..... Mahdollinen iltaretki Pietariin, 10 €.
n. 09.50..... Loviisa/Siltakylän ramppi	26.7.
n. 9.55..... Kymnlinnan ramppi	08.00..... Aamiainen
11.00..... Vaalimaa	- jonka jälkeen jatketaan kohti toria ja ostoksia
- mahdollisuus ruokailuun (ei sisälly hintaan)	14.00..... Kotimatkal
Rajamuodollisuudet	Ilmoittautuminen viimeistään 6.6.2018 mennessä, varaukset
12.00..... Viipurin Veikot, rahanvaihto ja eväsostokset	ja tiedustelut: Turun Neva Tours Oy / Saija, Eerikinkatu 20,
15.30..... Viipuri, majoitus hotelli Druzhba	20100 Turku, puh. 02 2767 065.
18.00..... Illallinen, sis. hintaan	

Kotiseutuilta Kaarinassa

Johannes-Seuran kotiseututoimikunta esittelee vanhoja ja uusia kuvia valkokankaalla Kaarinan uuden kirjaston Kaarina-salissa 23.3.2018 klo 18.00-21.00. Tervetuloa!

Kulku Kaarina-taloon

Kaarina-talo rajoittuu sekä Lautakunnankatuun että Oskarinkatuun. Kulku talolle saattaa vaihdella lähiympäristössä tehtävien purku- ja rakennustöiden vuoksi. Käyntiosoite on Lautakunnankatu 1 ja lähimmälle pysäköintialueelle ajetaan täällä hetkellä joko Lautakunnankadun tai Puntarinkadun kautta. Pysäköintitilaa on myös Oskarinkadun ja -aukion puolella. Jalankulku taloon pyritään pitämään auki koko ajan Oskarinkadulta, -aukiolta ja Lautakunnankadulta päin. Lähin seudullisen liikenteen pysäkki on Pyhän Katariinan tiellä, lisätietoja Fölistä.

Littoisten Karjalaiset ry:n kevätkokous

sunnuntaina 18.3.2018 klo14.00 Ruskolla Anne ja Kimmo Helinillä, Kuuravuorentie 2

Kokouksen jälkeen vietetään tupailtaa.
Tervetuloa!
Hallitus

Karhulalaiset kokoontuvat

sunnuntaina 8.4. 2018 klo 15.00 Johannes-seuran toimistolle Myllytie 1 , Piikkiö

Karhula - Kotikylä Karjalassa

Onko ylimääräistä kappaletta tuosta 1997 ilmestyneestä kirjasta?
Kauttamme kysytään, ota yhteys seuran toimistoon.

Pääsiäistä ootellessa

Kauniit pajunkissat, munat värikkäät ja mämmi tumma tuohiropossaan muistuu mieleen pääsiäistä tässä ootellessa!

Uskaltaisikohan vielä toivotella suklaamunan suuren itsellensä, kuka-ties' se riippuu siitä – kuinka antaa äidin varat myötä, toki muuten mulle kaiken soisi, oonhan ahkerasti tehnyt hälle työtä, juosten asioilla sekä muuta pientä – siksi varmaan tahtoisi ilahuttaa mieltä.

- Liisukka -
(Johannekselainen 4/1957, Lasten osasto)

Virpoja Uotilan Mairen pihalla v. 2008 (Johannekselainen 4/2009).

16.-18.3.	Viipuri hotelli Victoria.....	145 €
13.-15.4.	Viipuri hotelli Victoria.....	145 €
29.6.-1.7.	Johannes hotelli Lokki.....	145 €
	hotelli Victoria.....	150 €
20.-22.7.	Lappeenranta-Saimaan kanava risteily-Viipuri.....	299 €
	ilman risteilyä.....	199 €
24.-26.8.	Viipuri hotelli Victoria.....	145 €
9.-12.5.	Moskovan matka puolih.....	730 €
13-18.8	Ortodoksiluostareita ja vanhoja venäläisiä kaupunkeja.....	695 €
	(http://www.startours.fi/matka412114311342536661342)	
	Venäjän viisumit: ryhmä 68 €, 12 kk 130 € 24 kk 240 €	

StarTours Oy
Ritvan Matkat ja Retket
www.startours.fi

040 554 2694 Ritva
040 512 0903 Ari

Ryhmän kerääjät,
suunnitellaan yhdessä
ryhmällesi mukava matka!

Autokorjaamo Testipiste oy

Hallimestarinkatu 22
20780 KAARINA

TOYOTA

autokorjaamo m.hiiri
testipiste

Puh. (02) 243 5585
Faksi (02) 243 5100
Gsm (0400) 824 767
markku.hiiri@testipiste.fi

Johannekselainen

Johannekselainen ilmestyy 9 kertaa vuodessa

Kustantaja ja julkaisija:

Johannes-Seura ry

Toimisto:

Myllytie 1 (Kirkonkulma) 21500 Piikkiö, puh. 02-4795 118

Avoinna: keskiviikkoisin klo 12-17 ja kuukauden ensimmäisenä

ja kolmantena arkilauantaina klo 10-15. (ks. sivu 2)

www.johannes.fi

sähköposti: Johannesseura@elisanet.fi

Päätoimittaja:

Hannu Rastas, Saksantie 89, 21500 Piikkiö

Puh: 050-3541 363

Sähköposti: hannu.rastas@dlc.fi

Lehtitoimikunta:

Marjatta Haltia, Liisa Katajainen, Sari Scimone, Kaija Sipilä

ja päätoimittaja.

Lehden toimittajia:

Kaikki lukijamme, johannekselaiset ja heidän ystävänsä.

Ilmoitushinnat: 0,55 €/palstamm (perusteena 4-palstainen sivu,

palstan maksimileveys 70 mm).

Säännöllisistä jatkuvista ilmoituksista alennus.

Kuolinilmoitukset:

- korkeus < 10 cm = 80 €

- korkeus enintään 10-15 cm = 100 €

Kiitosilmoitukset: 5 €.

Tilaushinnat vuonna 2018:

Vuosikerta (9 lehteä) 30 € Suomi ja Ruotsi, muut maat 35 €.

Lisänumerot 3 €/kpl + mahdolliset toimituskulut.

Piikkiön Osuuspankki FI54 4714 1020 0595 46.

Toimituksellinen aineisto:

Lukijoiden kirjoituksia ja kuva-aineistoa otetaan muokattavaksi jul-

kaisemista varten tai julkaistavaksi sellaisenaan.

Vastuu ja päätökset julkaisemisesta ovat toimituksen. Julkaisemisen

jälkeen alkuperäiset kuvat palautetaan,

muu aineisto pyydetäessä.

Vastuu ilmoituksista:

Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti

ei vastaa. Ilmoituksen poisjäämisestä tai muusta julkaisemisesta sat-

tuneesta virheestä lehden vastuu rajoittuu enimmillään

ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

Taitto: Esa Haltia

Sata-Pirkan Painotalo Oy